

Čukov parlament otvorjen!

V Orlovem gnezdu, muhastega meseca aprila leta 1932 tega. — (Oberčukov govor) —

„Kakor je že uradno znano, je bil glavar vseh Čukov vitez Krizobrec pl. Pink-Pink Fuč radi splošne anarhije, ki je nastala v družini v času njegovega udejstvovanja na kitajsko-japonskem bojišču prisiljen, to nedisciplinirano bando razpustiti ter seči po diktaturi, ki je nove poslance kratkoma imenovala, dočim so kolovožje starih anarhistov bili brez pardona izgnani deloma v Mussolinijo, deloma v Rusijo, Turčijo, Hitlerijano, na Kitajsko ter na razne otoke v Mrtvem morju. Imena mest teh zatočšč p'egnancev ne smemo radi reda in miru javno povedati!

D'agi tovariši in tovarišice! Sedaj je čas, da gremo na delo, ker časi za naš rod so preresni. Prosim, da se pri glašeni govorniki po vrsti javijo. Opozarjam naprej, da bodo kratki, kar velja zlasti za gg. tovarišice med nami. Pozdravljeni!

Po burnem odobravanju se je kot prva oglasila gospa Sova pl. Podravska, znana predsednica kluba opozicije in začela svoj obstrukcijski govor.

Basen o ježu in lisici, je stara in nestara, ker se vsak dan ponavlja. V tem primeru pa se prične nekako takole:

Bila je lisica, ki je živela s svojo poročeno podlasico v kotičku, katerega si je sama spravila in opremila se svojim delom in pridnostjo. Zaznal pa je za to lisičjo luk'o hudošen jež, ki je nepočten z neko sovo trpel pomanjkanje. Izna dljiva sova je nasvetovala ježu: „Napravi, kar veš in znaš, da se na jino živlensko stanje zboljša. Gledi, da

izpodrineš lisico z njeno lasico vred iz podzemelske luk'e. Bogato te hočem nagraditi. Negovati te hočem na mojih tridih perutih, ki vsaj niso tako napačne, da bi se s trajnim masiranjem ne ogladile. Jež se je dal od Sove znova masirati po dolgih napornih letih in je bil nad vse zadovoljen. Vzel je sovo v svoje naročje in ji je prerokoval čudeže p'evidnosti in modrosti. Reke' je, da naj h'... vzame vse lisice in podlasice, kar e niso pokorne ježu in se ne tlan a o — sovil in zgodilo se je, da je jež izpodrinil lisico z njeno podlasico vred; — sva je razprostrla svoje peruti in jež je bil v njenem objemu zopet srečen, nad vse srečen. Ta hudošen jež pa se ni zvalil k'e tu v naših ograkih! Tam nek'e onstran Vltave je zag'edal luč sveta. Blagor mu, ki se spočije ter v zavesti sladko spi, da je dovršil dobro delo, ko sebe pita in reči, a drugim pije srčno kri. „Hudobi a se sama kaznuje“ pravi pregovor. Nekdaj srečni jež, danes ni srečen, preveč ga peče njegova kosmata vest. Naveličal se je svoje sove in ona njega. Jež je po letih postal star in siv, ko naj še sopiha in lazi iz svojega brloga med set in bi še preživel svoja stara leta v miru in pokoju, ko bi ne imel poleg sebe vražo sovo. — Uhogi stari jež, ko ni na pred svojo sovo ne mira in ne pokoja, ona mu vedno znova o'buja vest in mu pravi: „Nu gospud jež, kaj pa je z mojo bodočnostjo?“ „Sparovat morate, ja špa'ovat“. Kaj pa si mislite, da najaz dozdej Vaša sova — ježova n'umr.č. — se odrečem s'adkostim živlenta, kako ste me navadiji? Ha! Kaj pa ste mi nekday o'hetali vse gospud jež?

Refren: — Ve samice, golobice, tud' vdovice, nič zakaj! V hramu tistem, — jež in sova znata že kedaj, — čudne stvari so nam znane v srečju ježa zakopane. — toda jež in sova, — mi drugi znamo tudi marsikaj. „Per omnia saecula saeculorum. Verbum nostrum.“

Dočim je med govoro n ge. Sove Podravske vlad'a v zbornici grobna fišina, so nastali po njenem govoru burni medklici: „Skandal, da in a'o babe predro ti! — „Žive'a govornica, apostol resnice!“ — „Nič ne funkcionira v tej zbornici, razun zvonec ni v r'ah p'edse'nka!“ „Per'e ji spulimo!“ — itd.

Po zapisnik: stenografa Dondeža teh „t.l.“ medklicev ni dopustil v h'vni tožice in va'uh tujne arhive prej'ne ana histič'e so l'ge, ki in a svoje špijone tud' v tej nacionalno čisti zbornici.

Dugi po vrsti je dobil besedo g. Ostrokljun B rov k', ki je govoril o k'izi in zadevah svojega okraja. Ostro je kritiziral anarhi-ta Marka ki se skriva v tisti hišici za kapelo, kar je gg. ministrom dobro znano. Zdaj kr'žem obljube sveti zakona in njegov drug Jusuf. Vse ženske so z nešane tako, da že s pr'son zove'o k sebi mlade kaline in stare pete'ine. — Tonimir pa krize ne pozna. Da bi dedščina bila tako izdatna, da se lahko vozi z belgijci pogno, in dva iz hoste t'vorin „Simi' d'ušto ustanv'a, je mafo sumljivo. (Predsednik mu vza ne'bes'e o zopet dovoli). — Ce'a Markova oštarija je zbirališče pravih kaveljnov. Gazda Hanza je tako pokva jen, da brez kralja in babe (pr'testi v ženskem k'u'vu: „Kje si se manire naučil, tepec?“ „To ne spala sem kaj“. — „Tud lubezen žen ka ina svoje p'avce) d'brez „dame“ (Bravo) napove „v'e zig“. S koni baranti pa g'kobile ob cavajo! — (Prav mu bodi! za

Lepi beli zobje Ne bi rad zaostal poročati
Vam svoje največje priznanje in popolno zadovoljstvo o Chlorodont zobni pasti. Več let že uporabljam „Chlorodont“ in ljudjeme zavidajo radi mojih lepih zob, katere sem dosegel le z dnevno uporabo Vaše Chlorodont zobne paste. S. Pavletić, M.... Zahtevajte zato samo pristno Chlorodont zobno pasto, tuba Din. 8.- in Din. 13., ker zavračate vsak nadomestek.

ju-eka. — Ker mi babnice ne dajo dalje govoriti, bom svojo pritožbo o Budini, curicah, Miroslavčku, listujakih, škednih, o raznerah v Strelcih, otkoder je Mrnokljun odfrčal tjakaj. Zadevo naj prevzame ženski klub in n', da bi javno govoril, ker se mi zna zgoditi — — — (medklic: Da ti kljun razbijemo, grdoba.) — Prosim zaščite! (Veliki tuš in pretep.)

P.edsednik izjavi svoje obžalovanje, da ne morejo več govoriti tovariši Kempelj Vrbanski, K'jukec Ptujski, Sršen Središki, Pavliha Dravopolški in tovarišice Sovica Krčvin ka, Osa-Edle von Friedau, Čukica Dolnjegrajska in Saka Ro'ozniška, ki pridejo v prihodnjem zasedanju na vrsto. — Prva sejo se je nato zaključila pred zoro o' p'vem pete'ine n petju. — —

Ptujčani, ki po poslu prihajate v Maribor ne zamudite obiskati staroznane gostilno

„Plzenski dvor“

kjer se Vam poleg bogate izbere vin nudijo vsakovrstna jedila po najnižji ceni.

A. SENICA

restavracija in kavarna „Plzenski dvor“
TATENBAHOVA ULICA
(Od Glavnega trga proti „Narodnemu domu“).

Ptujčani in drugi, čemu se vozite mimo Maribora v tujino?

Ako res ne najdete za svoj okus primerne zaloge manufakturnega blaga doma in „morate“ v tujino, vstavite se v Maribor! — S tem si bode te prihranili stroške za potni list, železnico in razo'aranje ter bode te v sedanjih težkih časih poceni kupiti najboljšo blago le v

„Trgovskem domu“
I. PREGRAD
MARIBOR
Aleksandrova c. 25

Strazar: Zatajani sin.

(Tudi čas rešitve je prišel!)

V jetnšnih vratih je zarožljaj ključ in odprla so se.

„Angelica, hodi, hodi z mano, p'imi se me za ro'co, a hitro in kar se da, najbolj hitro...!“

Kako v sanjah je v temi hodila za njim pre'čera jetnica. Znašla sta se znova pri neki, k sreči na pol priprtih v atih. Ko sta pa prišla tudi skozi te, — bil je to skriven vhod — pa sta bila že izven gradu na severoizhodni pla'i v g'movju.

„Sedaj, hvala Bogu, pa sva rešena! A hitva brzo — ne na naš, ampak na Petrčkov dom!“

Na te Anžekove pozive sta jo obadva ubirala, kar jina je bilo mogoče.

Zopet se je p'vnil v de'elo vsem tako zaželjeni cvetoči majnik! Kakor pred mnogimi leti je znova ker'it' reberski grajščak proti bližnjemu bukovemu gozdu: A to pot ne samcat, pa otožen; z njim je hodil njegov zatajeni

sin — Petrček: a poleg negi njeg va ljubka ženica Angelica — pa še nek'lo: — nekdanji glasoviti rokovnjaški poglavar Dondež.

V najboljšem razpoloženju je ta družbica prišla do starodavne bukve, na kateri je bi'o božje razpelo. Vse je bilo še tako, kot pred 25 leti. Le nekaj razlike je bilo. Pri tej bukvi je bilo tudi dvo'e klopi, kar nor se je lahko vsedel tu'šen popotnik.

Tudi naši znanci so se vsellj.

„Petrček“ — spregovori Dondež „to, m'sim, da je od nas vseh to leto najbolj veseli majnik! Veliko smo že pač vsi hulega poskusili, kaj ne?“

„Da, da, huli časi so že hrumeli nad nami — pa, vse pile, vse mine“ — odgovori Petrček.

V najboljšem razpoloženju so se fi srečni ljudje razgovarjali, pa uživali majniško krasoto.

Glasoviti Dondež je namreč na izrecno željo Petrčkovo v najbolj'e n soglasju zapustil rokovnjače, pa se preselil k njemu na grad; postal je znova, ka'o nekday — oskrbnik. Pa tudi pristir Anžek je bil v njih službi, a ne več

ko' pastir, temveč se je vezbal za — gozda ja.

Vedno zadovoljna Angelica pa je dostikat rekla, da je bila najbolj grozna, pa tudi zan'o najbolj usolna tista noč, ko se je znašla v rožeški ječi, iz katere je bila tako nenadno rešena.

Petrčkova mati Micika je bivala tudi več'i del pri svojem sinu ter je v rajlepšem soglasju z Angelico vodila svoje posle in se zabavala z ljubkimi vnuki — Peterčkovimi in Angelinimi malčki — — —

Se novi oskrbnik Dondež se je č'to p'edručal; bi je vedno dobre volje.

Kaj pa rožeški graščak?

Kljub p'remagano'osti se ni dal p'nižati, a poiznani in razžaljeni tlačani so izvedli nemoteno in v sporazumu — ku'o mačevanje za vse krivice njegove.

Z razto'erimi vedno in ve'no novimi hudo'bi'ami in krivicami si je sam p'ete'l mačevanje in ljud ko os'eto —

„Ze do smrti ohupani in tudi v dno srca razžuteni tlačani so nava'il na njegov graf in g'it z ogn'em un'čij — Graščak si je sam izrekel sodbo —

skočil je ob svitu svojega go'e'ega — un'čenega gradu iz sto'pa v globok prepad.

Petrček in vsi njegovi pa so bili s'ečni na reberskem gradu, ki sto'i še danes.

Od vsega nekdanjega trdnega mogočnega rožeš'ega gradu so dandanes le še žalosne razvaline, med katerimi je b'vališe sov in strupenihi kič... —

Naši sivolasi dedje in babice pa še vedno radi prip'vedu'jo zvedavi mladini to davno zgodbo o zatajenem sinu ter vse'ej zaključijo svojo povest:

Hudo, hudo je bilo njega dni v naši lepi do'novini; stiskali so nas: trdo r'ni graščaki, divji Turki, rokovnjači in Bog zna, kdo še vse... —

Pa vedno smo upali na sp'elega našega „Kralja Matjaža“.

Tudi ta s'ečni dan o'vobodit'e s'ro dočakali — našo tako dolgo zaželjeno Jugoslavijo smo dobili! Tudi sedaj imamo hude čase in nas tare nevolja — pa minulo bode tudi to — a le v zed'njeto ti in lepi b'as'ti slugi bomo dosegli še večjo svobodo, o kateri naši p'edniki nitj sanjali n'so. — Konec.